Τον γνώ ριζα από τότε που έτρεχε με τα ΤΤ. Παρέα αρχίσαμε να κάνουμε μετά το μέσον της δεκαετίας του ’70. Ταλαιπωρηθήκαμε όμορφα με σπανιόλικα, δίχρονα, δίτροχα τους χειμώ νες στα βουνά της Αττικής και με πανιά των Laser τα καλοκαίρια στους αφρούς του Ν. Ευβοϊκού.

Περνούσα από το κατάστημα των γονιών του με τα δερμάτινα στην Βουλής, διαγώνια από το υπουργείο Παιδείας. Αργότερα, στις αρχές της δεκαετίας του '80, από το δικό του, Lekkas sport, στην Μιχαλακοπούλου, εκεί που τώρα είναι ο Ιταλός. Μετά χαθήκαμε. Μάθαινα διάφορα, διάσπαρτα. Το βράδυ της φετινής πρωτοχρονιάς, έμαθα ότι δεν είναι πια ανάμεσά μας. Λίγες εβδομάδες νωρίτερα είχε εγκαταλείψει τον μάταιο κόσμο μας η πρώην σύζυγός του. Η Νατάσσα, κοπέλα όμορφη, άνθρωπος γλυκός.

Μια ντουζίνα εικόνες, έντεκα μαυρόασπρες και μία έγχρωμη, σε σειρά χρονολογική, μαζί με λίγες κουβέντες για το Γιάννη και τον κόσμο του, όπως ήταν πριν από δεκαετίες. Έτσι για να μνημονευθεί μια εποχή πιο αισιόδοξη, πιο πολλά υποσχόμενη από την σημερινή. Στο φινάλε εκείνον τον Γιάννη γνώρισα, εκείνον θυμάμαι.

